

oraz w związku z tym

- stwierdzenie nieważności decyzji Parlamentu Europejskiego z dnia 10 października 2018 r. o zastosowaniu do skarżącej zastrzeżenia, o którym mowa w art. 100 warunków zatrudnienia innych pracowników Unii Europejskiej;
- w stosownym razie stwierdzenie nieważności decyzji Parlamentu Europejskiego z dnia 29 października 2019 r. oddalającej zażalenie skarżącej z dnia 8 stycznia 2019 r.;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący naruszenia art. 100 warunków zatrudnienia innych pracowników Unii Europejskiej (WZIP). Skarżąca podnosi, że zastosowanie tego zastrzeżenia w jej przypadku stanowi naruszenie art. 100 WZIP, który należy interpretować ściśle oraz zgodnie z zasadą swobodnego przepływu pracowników z art. 45 TFUE. Artykuł 100 WZIP należy interpretować także zgodnie z art. 34 i 35 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą praw podstawowych”) oraz art. 12 i 13 Europejskiej karty społecznej. Pomocniczo, skarżąca podnosi zarzut niezgodności z prawem art. 100 WZIP, ponieważ narusza on art. 45 TFUE, art. 34 i 35 karty praw podstawowych i art. 12 i 13 Europejskiej karty społecznej.
2. Zarzut drugi, dotyczący naruszenia zasady niedyskryminacji zapisanej w art. 1d regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej i art. 21 karty praw podstawowych. Skarżąca uważa, że zastosowanie do niej zastrzeżenia pozbawiło ją na pięć lat określonych elementów świadczeń inwalidzkich, a ponadto stanowi dyskryminację zakazaną przez art. 1d regulaminu pracowniczego i art. 21 karty praw podstawowych.
3. Zarzut trzeci, dotyczący naruszenia obowiązku staranności. Administracja naruszyła ciążący na niej obowiązek staranności, mimo że była tym bardziej do niej zobowiązana ze względu na delikatny stan zdrowia zainteresowanego pracownika.

Skarga wniesiona w dniu 10 lutego 2020 r. – Abitron Germany / EUIPO – Hetronic International (NOVA)

(Sprawa T-75/20)

(2020/C 103/51)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Abitron Germany GmbH (Langquaid, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat T. Matschke)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Hetronic International, Inc. (Oklahoma City, Oklahoma, Stany Zjednoczone)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy NOVA – unijny znak towarowy nr 13 711 718

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 10 grudnia 2019 r. w sprawie R 521/2019-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- unieważnienie słownego unijnego znaku towarowego NOVA nr 13 711 718
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 60 ust. 1 lit. c) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
- Naruszenie art. 59 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 7 lutego 2020 r. – Republika Czeska / Komisja

(Sprawa T-76/20)

(2020/C 103/52)

Język postępowania: czeski

Strony

Strona skarżąca: Republika Czeska (przedstawiciele: M. Smolek, J. Pavliš, O. Serdula i J. Vlácil, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej Komisji (UE) CCI 2014CZ06RDNP 001 z dnia 28 listopada 2019 r. o zawieszeniu płatności okresowych związanych z programem rozwoju obszarów wiejskich Republiki Czeskiej w latach 2014-2020 i dotyczących wydatków dokonanych w okresie od dnia 16 października 2018 r. do dnia 31 grudnia 2018 r. i od dnia 1 stycznia 2019 r. do dnia 31 marca 2019 r. [notyfikowanej jako dokument C(2019) 8647 final];
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia art. 41 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1306/2013⁽¹⁾ (zwanego dalej „rozporządzeniem 1306/2013”). Komisja niesłusznie uważa, że subwencje, których dotyczą przedmiotowe wydatki, zostały przyznane z naruszeniem przepisów prawa krajowego. Przedmiotowe przepisy prawa krajowego nie mogły jednak zostać naruszone, ponieważ nie odnoszą się one wcale do tego rodzaju subwencji, których dotyczą zawieszone płatności.